

Emil Albișor

S U D

Apărut: 4iunie 2004 la ed DECEBAL

**„Emil Albișor și-a asumat condiția destinală a rostirii
cuvântului ca mod de comunicare și, mai mult, ca fond
de cunoaștere. *Luați și mâncați/ Carnea visărilor mele,*
strigă el după modelul biblic, de unde rezultă tocmai
dramatismul acestei creații”**

Constantin Cubleșan

**Să ne jucăm, iubito cu ispita
Doxați de noapte și de gânduri
Cum Dumnezeu se joacă în Edenuri
Cu restul meu de sânge și de blănuri**

**Să-mi dărui mărul tu și urma
Unui canin înfipt în pielea moale,
Să mă răsfeți cu inocență. – Moare
De ciudă șarpele și mi-e răcoare.**

**Abia de simt arterele cum țipă
Inoperant în mărul dintre cărnuri
Astrologia-i gata, cad sinapse
De-a lungul fragedelor poame.**

**Să ne jucăm, iubito, cât e vremea
De cețuri plină și de vorbe
Curând ne-om strecura-n cuvinte
Cum se strecoară viermele-n morminte**

**Eu, semn la capete crestă de valuri
Tu nopții dăruindu-te pe șaluri...**

...și eu sunt

9.1.1

**Eu sunt înconjurat de mine
Cum vântul se-nconjoară seara
În frunza unei duse lacrimi
Când ard șoptirile-n pocalul
De lună plin și de arginții
Sărutului uitat pe maluri.
Nimic, nimic nu mă cuprinde.
Abia de aerul desfiră
Și-n zori, cuvintele mă miră.**

Aștept venirea celui ce destramă...

9.1.2

**Mi se întâmplă să cad ziua
Peste laurii privirilor.
Nici nu știu că ei sunt acolo;
Ocolesc umbrele și zorii,
Spăl fața izvoarelor albe
Și, gata, clepsidra răsună.
Cineva topește aripa
Unui fluture gri ca ochii
Cerului refuzat la export.**

Da, domnilor, și eu sunt trecătorul...

9.1.3.

I se întâmplă celui singur
Să creadă în lamura verde
Dar ochiul se închide și el
Ca o pasăre credincioasă
Care uită cerul sub pene
Și, până ce fierul fierbinte
O pătrunde, volta cuprinde
În aerul pur al ocheadei
Ca la începutul uitărilor.

Doar pasăre e. Pasăre și cuvânt...

9.1.4.

**O să vin spre departele gri
Maria, privindu-ți tăcerea
Cum priveam împreună apa
Izvorâtă din șoptirile
Furișate sub umbra de geam
Șiroind peste fructul zemos
Și te voi deochea, Maria
Cu deochiul nopților mele
Ca pe femeia goală de vis**

Lumea se roagă în pântecul tău M...

9.1.5.

**Cineva mai caută încă
Sunetul alb al privirilor
În cealălaltă jumătate.
Același ibric și cafeaua
Peste care buzele tale
Aromitor jocul desfată,
Aceași statuie de piatră
Prin care trecem margini de sat,
Același colind noptii lăsat**

...Și, încă vecinii aude plângând

9.1.6.

Încerc umilința privirii
Sărutând zorii cu lacrima
Unei flori plină de sunete;
Și simt gustul, parfumul, sarea
Brazda obrazului caută
Șapte salcâmi, șapte izvoare
Și-a văii tăcută răcoare.
E lacrima pură, ninsoare
Ce totul cuprinde și doare

Doamne, lasă lumina să coboare...

9.1.7.

Și, iată, la tine mă întorc
Prin semnele trupului verde
Cum greu se4 întoarce-n săgeată
Hăițașul tocmit cu simbrie
Când pomii ascund sub corole
Minuni de gonaci și plevușcă.
Stau zorii tăcuți să ne cadă
Pădurii zăbrele de cușcă
De sân icusarii ne mușcă

Ce noapte iubito, ce noapte surâs...

9.1.8.

E noapte, zici, noapte pe mese
În crâșma căzută la zaruri
Și trupul femeii descântă
Orgia de flori care suntem.
Cu ochiul deschis către formă
Plonjăm în cuvinte suave
Mușcați de apusul uimirii.
Abia de simțim cum pocalul
Uitat e și ninge cu fluturi.

Șoptiri roditoare, zâmbet pe ramuri...

9.1.9

Vreau să trec puntea zilnic, tăcut
Cum trece prin arbore sunet,
Păpușă în frunzele arse
De patimă și de uitare.
Vreau. Ideea vine din senin.
Nimeni nu știe de ce, unde
Și cum se deschide celula
Îmi prinde mâna libertatea
Și gata, ora a expirat.

Vorbesc mai departe cu îngerul blond...

Liber în Kitul acesta

9.2.1.

De ce somnul îmi tulburi tu cel
Ce spaima în cercuri desprinzi. Tu
Ochi inflammat de licorile
Unei străzi fără gratii, pustii
Peste care trece sunetul
Gata scris în salcâmii buimaci.
De ce privești pagina goală
Cât poemul e încă dospit
Iar jocul abia de se prinde ?

Am întrebat eu zvonul săgeților...

9.2.2.

**Sun un prieten. Așa sun eu
Eternitatea pustiului
Când sângele nu mai are cu
Cine bea din apa măloasă.
Mi se pare că pâinea dulce
Miroase a hârtie de scris
Și îmi e dor de casă, de vis.
Liber mă simt în Kitul acesta
Care îmi dă legătura cu El.**

Și tot așa până când obosește...

9.2.3.

Iată văzduhul cum limpede
În corzile câinilor fructe
Degetul sieși rană a pus,
Cum soldatul cuiul pe cruce
Când ochiul dezbracă secunda
Și tunet în vamă cuprinde
Pentru ce părăsit e fiul
De-a valma-n ulcioarele nopții
Când umblet și tunet dau sorții

Același obol – asprimile morții...

9.2.4.

**Pe bulevardul încarcerat
Au păsările de noapte cuibarul
Și nimeni nu știe întoarcerea
Celor înhămați la ochiul gri.
Nici șoptirea roditoare în
Zarul uitat peste aripa
Suspendată de volta asta
Care face viața limpede.
Nimeni. Șarpele doarme tăcut**

Pe bulevardul încarcerat și plin...

9.2.5.

Oaza cuvintelor desparte
Clisa memoriei deșarte.
Ce absolut ochiul acesta !
Abia conturat în șuvițe
Alb vineții ori galbene-gri
Cum numai în toamnă poți să știi
Fructul aromă când lunecă
Peste margine de zare pustii.
Cât absolut înăuntrul tău

Neîndemânatică șoaptă – pământ !...

9.2.6

**Eu, cel care abia am văzut
Șirul cocorilor galbeni în
Dulcea enclavă a norilor.
Eu am pogorât privirile
Peste strada încarcerată
Pe care treceau spaimile gri
De iubire. Atât. Iubire
Și golul împreună de multă vreme
Ocol dă cuvintelor albe**

Cum fiară în crânguri zor dă uimirii...

9.2.7.

**Și nimeni în preajmă, nimeni nu
Pune pe tavă pletele în
Dansul cuvintelor, sărutul
Ori huma fântânilor pline de
Fluturi abia dăruți. Nouă
Sunt deci, vămile soarelui,
Și vămile nopților albe
Cum nouă sunt porțile cheie
Ori meșterii plini de lentoare**

Prin care privesc răpus de ninsoare...

9.2.8.

**Când am venit înfloriseră
Chiparoșii. Era cald. Trupul
Făcea baie în cupele gri
Peste care căzuse smirnă
Și lacrimi. Nimic altceva. Doar
Surâsul regretului că nu
Eu ci El poartă zarul la brâu.
Arbitrul e orb de atâta
Lumină pierdută în ierburi**

Credeam. Zarul cădea. Ochiul privea. Marți!...

9.2.9

**Ajuns pe tarabe, negoțul
Prețul își caută-n verdea
Ispită răpusă la zaruri.
Nici tocmă, nici jalbă, nici floare,
Nici dulce pe muguri tăcuta
Răcoare. Doar sila. Greua de
Aripi povară întoarsă la
Femeia care mă privește
Cum luna așez în uimire.**

Tu ești Acela! – cuvintelor margine...

Cade mărunt

9.3.1

**Am timp să prind caligrafia
De rever și să o întreb cum
Ascunde ea afurisitul
Acesta de accident naval în
Care albatrosul merge pe
Scândura dulce a mărilor
Ca și cum, legănându-se ar
Purta sub aripi încă zborul
Ce tocmai i-am luat ca pedeapsă**

Uite așa ! – râde caligrafia...

9.3.2.

**Inexplicabil !...Nu am voie
Să trag de timp sau să uit ochii
Aruncați într-un ciob de apă.
Nu am voie să prind peștele
În năvoadele vorbelor gri.
Nu am voie decât trecător
Frunzele să le desfir în dor
Și atunci, cu tăblița de gât
Să uit decadența culorii.**

Am voie să vând somnifere în vis...

9. 3. 3

Uşurel, uşurel pe strada
Cu asfaltul crăpat în două:
Domnia sa Domnul Acasă
Face bezele Domniei lui
Domnul Vântură Toamnă, cel ce
Bate culorile în ochiul
Boului sau romaniţei, ori
Nalbelor, crăiţelor, zice:
De ce sperii, mă, aglişele ?

Şi bruma cade mărunţ peste noi doi...

9.3.4.

**Am intrat în ochiul omidei
Și umbra era în pielea ei
Umedă și goală ca un sex
De orfană uitată în dar
La curtea regelui Arthur Țar.
Primul ședea la masă Merlin
Apoi, sigur că da, Cătălin ;
Bara strângea între pulpele
Sale dolofana Iosefin.**

Am intrat. Ochiul râdea, dorul cădea...

9.3.5

**Voi înnopta în casă curată
De atâtea umblări prin gunoi
Și nu voi ști partea ori dorul
Va prinde în palme izvorul
Că așa e. Cum vine zorul,
Așa trece cu el pridvorul
Ochiul și norocul, visul ori
Sorocul. Voi înnopta deci și,
Nimeni ușa nu va închide.**

Cerboaica, spuma va pierde pe ierburi...

9.3.6.

**Cum zborul pe toți ne cuprinde
În aripi, în lunga mătase
Prin care privită nouă dă
Forma uitării în trepte
Așa verde oglinda în ou
Somnului smulge bănuțul ce
Trece-n vestire ca sunet
De noapte uimit și de ziuă
Pură fereastră pe umeri.**

Desprinsă e ori, trup orbul se cere!...

9.3.7.

Se coc lăstăritele ninse
În jarul de ger și de sânge
Cum troscotul limba răsfârânge
Tăcutelor ciute de gheață
Și nimeni, chiar nimeni, constrânge
În crater suspinul ocheadei
Sunt singur, iubito, iar singur
Și ochii ți-i sorb din cuvinte
Mai scrie-mi pe-o frunză de zarzăr.

Așteaptă văzduhul arse veșminte...

9. 3. 8

**Cine e tatăl?- întreabă El
Căutând prin sertare și hol
Cutia muzicală. El e ! –
Răspund într-o doară. Poate nu
Funcționează recepția,
Poate nu mai sunt camere și
Eternitatea se trage de
Șireturi cu nasturii de la
Silogismul abia încheiat.**

Șarpele, pomul și mărul – doar poame !...

9.3.9

**Când nu mai pot, scot pastilele
Roz, trag cizmele peste carâmb,
Întorc pe dos pelerina de
Tercot și ies la plimbare în
Curtea plină de Pe Ve Ce gri.
Dumnezeule, câte vene
Spânzură de văzduhul negru !...
Albinele pun mierea pe cot
Și-ntreg parlamentul dezbate**

Instrucțiunile de folosință...

Tainic adevăr

9.4.1.

**Nu pot fi mai sincer decât sunt.
Orice adaos e o minciună
De vreme ce ochiul meu minte
Când cerul se acoperă cu
Floarea cireșilor. Așa e.
Așa trebuie să fim noi cei
Fericți, cei de acasă,
Cei cuminți și plini de adevăr
Ca pădurea de cuvinte și**

Tainițe întru Lui unic adevăr...

9.4.2.

**Era doar frumos, oarecum plin
De păcate și de ambră ca
Noaptea sfântului Bartolomeu
Pe care el nu o văzuse;
O simțise cum îl duce de
Mână până în pragul casei.
Atât se știe că a rămas
Tatuat pe scoarța lui de om
Dedicat florilor de cais.**

Atât...și o imensă pată dalbă...

9.4.3.

**Ca să fiu sincer, dincolo nu
Pun decât verbe și câteva
Alune pentru maimuțele
Doctorului de flori, casapul
Care mă vindecă de gută
Administrându-mi zilnic doza
De iluzii și de somn letal.
Nu reușesc să comunic cu
Domnia sa subiectul ce

Ne minte-n oglindă clipă de clipă...**

9.4.4.

Lucrurile toate erau al
Be în alba fiertură și tu
Abia îmi atingeai ochii de
Peruzea, ochii de care ma-
Ma era tare mândră că, ui-
Te ce ochi adânci are cerul
Acesta și ce abisuri vede
El acolo în lumina gri
În care eu l-am născut Ană...

Toate, mai puțin mâinile Ei, Mară !...

9.4.5

Toate semnele așezate
Pe carâmbul cizmelor negre
Purtătoarele de noroi alb
Peste covorul plin de greață
Ca și cum singurătatea, Ea
Și numai Ea pune botniță
Cozilor de topor pe care
Zilnic le port după mine în
Deocheata idilă verde

Doar semnele, hei da, și semnele lor...

9.4.6.

**Eu să primesc femeia pântec
Mă întorc dimineața în somn
Pipăi cearceaful, orologiul...
Cele câteva lacrimi... Uite
Cum trec strada, suavul decor
Abia le cuprinde în palme
Și gata, ecuația stă
Să nască un alt spațiu. Viril
Merg mai departe prin beznă. Hăis!...**

Râde, râde femeia medalion...

9.4.7

**Am călătorit foarte puțin.
Nici o briză nu m-a sedus și
Abia dacă trec dimineața
Pulberea asta de stradă gri
Peste care troscotul bate
Ritmul pașilor tăi. Ei bine, nu
Voi număra sunetele nici
Vocalele pietrificate!
Ca o patrie sărutată de**

El. Voi înota până la capăt azi...

9.4.8

Bate lumina în frunzele
Abia desprinse din sărutul
Gingașei doamne așa cum ieri
Greu pasărea abia respira
Sub veșmântul de brumă. Sunet
Îmi pare orgia de roșu;
Joc și pereche gata – gata
Să-și ducă umbra sub brațele
Culegând iubirilor urma

Și buzele Doamnă, iernile tale...

9.4.9

**Cuvintele m-au dus până la
Bruma promisă de trupul lui,
Celui ce abia frunzele în
Palme ținea. Și nimeni, nu, pe
El dezmierda, nimeni uitarea
Pe ochii-i purta cum se poartă
Năvodul în apele pline
Doar laur și nalbă, otheadă
Cădea peste trunchiul de piatră**

Și totuși, bolnave, cuvintele mor...

Iarba fiarelor

9.5.1

**Când cerul se uită la păsări
Așa trupul lor îl colindă
Cum sunetul marea în maluri
Desparte încât abia de pot
Ursitoarele să le pună
Ciocul, ochii, penele, cântul
Și, ici acolo câte un dor de
Văz –duh; iarbă fierbinte cu dar
Să le fie pământul cuibar**

Doamne, ucigaș e somnul cel mare!...

9.5.2

**Eu nimănuî somnul recapăt,
Nimănuî capul sub brăzdare
Nu caut. Între degete prind
Inima fierului și...Iată,
Desenez noapte de noapte gri
Zidul care dimineța sub
Privirile tale cade în
Melancolia sărutului.
Bună dimineța, bâzâie**

Forcepsul prin care ura...aleargă

9. 5. 3

Iată-mă prăbușit în umbra
Unei copilării care nu
Se mai termină. Caut ceva.
Scormonesc pavajul, casele,
Fur iarba fiarelor și deschid
Sipetul din care zâmbește
Cealălaltă umbră, cea a mea
Jucând zaruri pe o frunză de
Viață la care tocmai rescriu

Oasele, carnea, ochii și încă ceva...

9.5.4

**Ce?- întreabă văzduhul mirat
Ce poți înveli în cuvinte
Puține, în sunete coapte,
În câteva suluri tocite
La colțuri de molia vremii
Des invocată, sărutată,
Dezmierdată ca o curvă în
Cușca leilor tineri. Ei vin,
Numai ei poartă cămașa gri**

Din care ne vorbești alergând singur...

9.5.5

**Nu știi cine ești tu, iubito,
Cine îți poartă facerea zi
Cine mâna întinde aspră
Peste acoperământul gri
Sub care înfrunzește noapte de
Noapte cum sunetul caută
Dulce sărut în cuvinte și,
Nimic buzele tale visul
În trup îmi resoarbe tăcutul**

Pentru că nu știu, te sărut, uimito !...

9.5.6

**Vei fi iar părțile toate,
Ceasornic și dulce uitare
Marea în valuri vei prinde când
Legănată, sila culorii
Stăpânire va pune pe El
Ochiul abrupt prin care colind
Cel fără de flamuri, gol, putred
Ca un măr peste umăr strivit
În aripa semințelor pur**

Tu, vânător de cuvinte, suflete...

9.5.7

În fructe coboară copacii,
În trupuri stau nopțile tainic
În miere și ambră săruturi
Pe arse, pălite cuvinte.
În somnul izvoarelor limpezi
Seara când pietrele sunetul
Pe ape dezmiardă tăcute
Și nimeni cercul desprinde în
Albe ca varul suișuri

Cum ploile fructul topește în rod...

9.5.8

Lasă părul tău pe ochi-mi să
Alunece în clipe cum doar
Sunetul pătrunde în desiș
Ori în ispite. Lasă buza
Ta să-mi soarbă cald descântec de
Uitare și în fructul copt a-
Dună briza visului sărut
Apoi trupul meu îl sfarmă, tu
Cea blândă, cea lumină... Lină

Patima deșiră frunză de cătină...

9.5.9

**Mai repede lumea în lume
Coboară ca sunetul nopții
Ce în așternuturi ne cade
Și nu știu să iubesc formele,
Să-le caut sexul fierbinte
Ori, Doamne ferește, să le țin
De urât toată bacantica
Speranță prin care aleargă
Pântecul tău hămesit, gol.**

Iubito, abia de mă-cape văzul...

Căraușul uimirii

9.6.1

**Încerc să prind partea tăcută
A lucrurilor, să merg până
În forul lor intim, în Piața
Centrală unde se vând cine
Știe pe câte frunze albe
Vorbele lor de duh și greața
Care le roade inima, să
Restabilesc odată fluxul
Văzduhului în petalele**

Din care vorbele migrează negre...

9.6.2

**De atâta încrâncenare
Până și albul cuvintelor
Își leapădă spaima în noapte
Ca și cum sunetul încape
Într-o mare de verde – apă
Năimită din pietrele sterpe
Ori boarea văzduhului prinde
Fața lor odihnită, plină
Izbăvită de toate cele**

Zi de zi păpușa-mi doarme visele...

9.6.3

Vavilon de noapte pură și
De ambră pe răsura trece
Ochiul meu de-a lungul peste gri
Sperjur de luncă. De mă cată,
Mă găsește ferecată. Eu
Cea singura plecată peste
Toate, îmbătată cu sărut
De buze arse și de troscot,
De cicoare- trup încins și trup

Răcoare, florilor să-i dărui floare...

9.6.4

**El a trecut pe aici. Singur.
Avea fața plină de riduri.
În mână purta vânătoarea
Cum orbul își poartă amiaza.
Nu mergea, nu alerga, nu sta.
Nimic nu era. Ochiul râdea.
Buza îl plângea, vântul curgea
Apa de gleznă-i lega. Vifor
Cădea în speluncă, vifor, atât !**

Și uită-ne nouă, păcatul de-a fi...

9.6.5

**Obosit, sângele refuză
Moartea lunară. Adică El
Cărăușul gri al uimirii,
Fluviul în care se îneacă
Privirea, cel care curăță
Forma de petele ninsorii,
Tocmai el să plece acum când
Viscolul îmbracă uitarea
În gerul cuvintelor sunet !**

Doamne, nu lăsa sângelei odihnă !...

9.6.6

Sunt ceea ce încă mai pot săruta;
Acest sân, această culoare,
Acest cerc prin care trece El,
Elefantul de porțelan gri
Și urechile acului bej;
Acest din urmă capăt de nor,
Întoarsa clepsidră prin care
Îmi număr privirile, ochii,
Iubirile și câteva mult

Prea multe funii de strâns amăgirea...

9.6.7

**De aceia încep numai cu
Amalgamul imaginilor,
Cu umbrele de păsări și de
Amintiri pieritoare, duse
Odată cu schimbul complet al
Anotimpurilor șterse din
Înșiruirea cărărilor.
De aceia urmele mele
Sărut uneori cu durere**

Niciodată nu purifică visul ...

9.6.8

**Grote prelungi, parfumate cad
Una câte una în cântec.
Abia de le simt plictiseala,
Nemișcarea, aerul mut și
Umbrele desenate păstos
Peste trupul de piatră verde
De-a lungul căruia plimb ochii
Ca o sentință rece, plină
De perpetuă așteptare**

Și mă trec, Doamne, tot mă trec în slove!...

9.6.9

Desigur, vor crește mari păsări
În hula văzduhului galben
Și cerul va prinde cuvinte
De partea mai plină a nopții
Cum prinde uimirea în bumbii
Semintelor trupul celui ce
Locul va lua nenufarului
Când iarna pe gene-l recheamă
În somnul cuminte al vremii

Și cerul, iubito, cerul deschide ...

Îmbrățișat de valuri

9.7.1

**Doi sunt! În mine doi cuprinderi
Cutreieră de-a lungul – latul
Plini de lentoare și de ambră
Cum plină e câmpia de sul-
Fină ori de paiete albe,
De zmaragde, ametist, de tirs
În dulce-nșiruire oarbă
Abia se prind, abia au margini,
Abia în toate mă sărută.**

Ei doi – eu trup îmbrățișat de valuri...

9.7.2

**Nimic dăruit în merele
Pline de miez și parfumuri
Prin care încerc despărțirea
Izvoarelor libere, arse
De apăsarea pământului.
Întru ignoranța celor ce
Mărul îl gustă în palmele
Ei mestec îndelung fructele
Până la semințe și vise.**

Nimic. Doar scâncet de șarpe-n cădere !...

9.7.3

**Cine aripa frântă crezând
Zborul șoptește în fructe și
Sarea pământului, neagră
În mari adăposturi preumblă?
Izvor cu izvor renăscut în
Ierugă desprinde spre liniști,
Spre limpede curgere albă,
Spre soare, câmpie aleasă,
În haine de verde culeasă.**

Cine de somnul iubirii desparte...

9.7.4

Rănind alergarea uimită
Aceași clepsidră și pulberi
Lentoarea de mână cuprinde
În parte pe mine sămânța
Fața luminii desprinde. El –
Țipă smulgându-mă de unde
Doar soarele umbra își caută.
El, însutit ori tânăr coșmar
În ordinea simplă a nopții...

El, furul de mere, nuntit nenufar...

9.7.5

Poate sincer, poemul se duce
În scorburi de lemn și de dulce
Pădure a somnului galben.
Acolo el dorul își vinde
Pe-o bordă de fluier merinde
Să-i puie de-a lungul, de-a latul
Flămânzi herghelii îl cuprindă
De găze mărunte ori șterse
Sub frigul asfaltului negru

Poemul, gerul în sunete arde !...

9.7.6

Trăiesc între două lumi moarte.
Abia le pot cântări ce
Nușa, fructele și spaimele
Din care trupul meu înalță
(Uneori) zmeie de hârtie –
Palide copii pentru scara
Pe care se presupune că
O ridicăm fiecare la
Înălțimea privirilor lui.

Dar ochii, iubito, ochii coboară!...

9.7.7

**În noaptea asta mă tem că se
Vor termina cuvintele și
Trupul tău naște tocmai mâne.
Mâine căraușii vor trece
Și vor găsi lacrima rece.
Vor râde în barbă zurbagii,
Negustorii vor pune capăt
Vânzărilor – toamna e rea cu
Lipsa mea de comunicare.**

Deci, fură-mi câteva silabe și taci!...

9.7.8

Ca, de altfel, în fiecare
Zi mă apucasem să-l trag de
Limbă pe dumnealui, domnul Ieri:
Cum a fost, de ce a fost, de ce
Nu a fost dacă nu a fost apoi
De ce a fost dacă a fost și
Tot așa până când aflu că
Oglinzile se lustruiesc doar
Din plăcerea de a lumina

Partea umbroasă a zâmbetului Lui!...

9.7.9

Aș putea alerga până la
Capătul străzilor numere.
Simplu: zâmbet, otheadă, susur,
Puțin balsam cavaleresc și
Tolba în care port gunoiul
Celor care dau cu zarul în
Disprețul găvanelor goale.
Atât. Restul e comerț cu relicva
Unei iubiri suportabile

Despre care se spune că începe...

Căzută gheară

9.8.1

**Esteți ai pulberilor negre
Curgeau în apocrife sonuri
Pe marea însăși de cuvinte.
Din mal în mal cădeau morminte.
Nici trup, nici ochi, nici îmbinare
Sub buza arsă de-nchinare
Doar mâzgă, un văzduh de sulfuri
Și-un zeu de mucava pe mărgini.
Atât. Un bisturiu ori mâna**

Spre omoplați căzută gheară... Mâna!

9.8.2

**E bâlci, iubito, vin circarii
Poiana freamătă și doare,
Un greier mic dinspre răcoare
Ne sângeră privirea, moare.
Strivit sub tumba unui clown
Chiar Arlechino zâmbet dulce
Gătește într-un colț iahnie
Pe brațe trupul el își duce
În marea care ne resoarbe.**

E bâlci, iubito, câinii cheamă. E bâlci!...

9.8.3

O fulgerare, o lumină
În țara plină de orașe
Prin care trec sătul de vină
Cum trec marfarele în gară.
N-au unde marfa să descarce
Toți zeii pun de cină lină
Și-un trup mă cheamă în grădină.
Iubito, dorul de sulfină
Între asfalturi mă dezbină.

Culege tu uimirea mea și arde-o !...

9.8.4

**Ea aranja formele astfel
Încât nașterea se lega de
Naștere prin zâmbetul nopții.
Respirație părea neaua,
Un soi de călătorie a
Nașterii sale în nașterea
Peste care se aplecase
Deznodând băierile arse
De atâta lentoare dulce.**

Doar pasărea zbura uneori, neagră!...

9.8.5

**Mă cuprinde lehamitea și
La orele șase fix, zice:
Hai să viețuim și noi un pic;
Nu fi prost, orașul doarme greu,
Ospețele s-au terminat, deci
Nimeni lațul nu întinde. Tu
Ești cel care poartă oglinda
Aburind de atâtea aripi
Retezate la ruleta Lui.**

Merg... Face-ți jocurile, domnilor!... Merg?!...

9.8.6

**Pe înserat facem apelul –
Eu rătăcesc între dunele
Calde ale nisipului gri,
Dezlipesc ochiul de retină
(Așa prinde crepusculul alb
Vorbele duhului din văzduh)
Și merg mai departe, tot mai de-
Săvârșit până ce sângele
Încremenește în bărbiile**

Umbrelor dinspre care Tu mă privești...

9.8.7

**Cu insolență privește ea
Ochiul sărutat de ninsoare
Ochiul lacrimă, ochiul țipăt
Ca și cum mașina de tocat
Mărunțește viscerele gri
Ale orașului fără să-și
Scoată pălăria în fața
Manufacturilor de import
Împroșcând în juru-i sunete**

Goale. Doar sunete goale în noapte!...

9.8.8

**Din urmă vine obsesia,
Orele intră în panică,
Sună insistent adunarea
Și eu mai am câteva tone
De nisip proaspăt în clepsidră,
Câteva tone de lacrimi și
O sete cumplită să văd I-
Talia jucând piesa astăzi,
Comedia dell arte, zici tu**

Să vezi soarele apoi șoapta lunii...

9.8.9

**Puiul oraşelor face pui.
Puiul puiului scurmă dulce
Măruntaiele cuvintelor.
Cuvintele desenează iar
Aceleaşi cutii de chibrituri,
Vene, artere, plastic şi geam
Care îşi caută fierbinte
O brumă de ram peste care
Să nască puiul oraşului**

Şi tot aşa până când- gheaţă la mal!...

Doar podarul

9.9.1

**Colț de cameră. Un fotoliu,
Umbrele furișate sub hublou,
Pete lăptoase de lumină
Și un ceas vulnerabil. Clipe
Mărunte îmbrățișează cu
Zumzetul lor imperiul galben
Prin care treci uneori goală
Precum ciuta petrece în noi
Nunta de aur a fluviului.**

Niciodată, nimfă a desfrâului!...

9.9.2

**Desenez litere albastre
Peste peisajul senin prin
Care privesc sunetul de plumb
Al amurgului. Prietene! –
Urlă fluturii din bucata
De lemn rătăcită în pridvor –
Prietene, îmbracă haina
Și hai să facem o plimbare
În poemul rănit de soare.**

Râd. Copăcel, copăcel se face frig !...

9.9.3

**Dacă am ajuns până aici, fie;
Ea sau... mai bine, El cădea
În trupul stors de memorie
Ori de câte ori venea Oltul
Și scotea rota din țâțâni. Ca
Pe o măsea stricată o
Azvârlea cât acolo chit că el
O lega de pălimar să fie
Cât mai bine ancorată în**

Afurisita de realitate !...

9.9.4

Tot mai des caut coliba de
Stuf și de papură, coliba
În care zâmbeau icusarii
Cu zâmbetul lor de zarmacupi
Șnuruiți la gâtul fecioarei –
False podoabe gălesc, oase, -
Cenușă biruită și cer
Strecurat printre frunzele gri
Ale lanului de cucută.

Doar podarul trage Oltul pe sfoară...

9.9.5

**Spic a mușcat obrazul Anei
A rânjit și a înfipt colții
Cerul a căzut pe umerii
Ponosiți de atâta spaimă.
Undeva, mult mai departe în
Blana pământului fierbinte
Un vierme și-a scos măseaua
De minte. Sângera Ana – sânge
Peste brațele mele, sânge...**

Că de aia rupe el pălimarul...

9.9.6

**Smocuri de iarbă țepoasă, grea,
Tăietoare de fin înveliș
Ori de vis șuierat peste ea,
Somnoroasa poiană verde
Prin care port sfera de ceară
Agățată la gât, doar doar va
Suna vânătoarea de gâze;
De caii popii ori de bondari
Cum sună vestirea clepsidrei**

Trecerea peste oglinda Râului...

9.9.7

**Nu pot gândi decât așa cum
Gândesc eu; palid, plin de multe,
Prea multe îndoieli și pete
Albe de-a lungul obrazului
Care mă devorează zi de zi.
Nu pot adormi decât așa
Cum adorm păsările cântec
Spășind clipă de clipă vina
De a se fi născut sunete.**

Restul, e colb adunat peste noapte...

9.9.8

Caut scăpare într-un sunet,
Într-o bordă de rouă. Poate
În buzele tale sărutul
Când ninge ușor peste tâmple,
Peste fruntea fierbinte, peste
Uimitele verbe căzute
La zarul dospit al uitării.
Caut dar de văzut nu vede
Cel ce vine, strâmtetele ulițe.

Și nimeni apa îmi tulbură, Mara...

9.9.9

Doar în trup corsetul nopții mă
Tot strânge și dezmiardă. Viscol
Ronțăie tribuna, hohote
De râs, petarde ori de fum per –
Dele mute peste zâmbete
Căzute. Tu, iubito cer al-
Bastru, peste prund încet alu-
Neci și din apă, stropul sunet
Glezna-mi prinde, mă cuprinde. O,

Nu vezi, nu simți, nu sângeri- Despletito!...